

Den franske Hot-Kvintet begejstrede ved sin Klangcharme og sin fremragende Guitarist

To nye koncerter paa Lørdag Aften

DER var næppe nogen anden europæisk Hovedstad i Efterkrigstiden, der mere end Paris akcepterede den nye Rytmemusik, Neger-Jazz'en. Og ingen anden By, hvor Negerorkestrerne i den Grad fejredes. Paris blev Josephine Bakers Hjem. Tiden har medført en Omsmelting af den amerikanske Jazz i den franske Musiks Lignelse. Den fik i Paris med Aarene Præg af den galliske Musiks Esprit og Elegance og af den franske musikalske Impressionismes Klangcharme.

Det er derfor ganske naturligt, at et moderne Jazz-Orkester som Kvintetten Hot-Club de France er blevet det egentlige, det personligste parisiske Jazz-Ensemble — den franske Jazz' Kammermusik.

Det har arbejdet sig bort fra den

Den fantastiske Guitarist Django Reinhardt.

rytmehaardt hamrende Hot, uden derfor at tilsmelte en Tøddel af den rytmiske Fasthed eller Jazz'ens Temperament. Det har ogsaa arbejdet sig bort fra den voldsomme, den skingre og brølende Klang. Alt er behersket — og holdt inden for Skønhedens Græns, uden at Disonanser og andre klanglige Krydderier af den Grund mister deres Skarphed og Effekt. Den franske Hot-kvintet spiller saadan, at det ikke alene er den rytmisk fuldendt beherskede Jazz, men ogsaa musikalsk og klangligt en Fryd for Øret. Om hvornænge Jazz-Orkestre kan man sige det?

Men Hot-Kvintetten tæller ogsaa blandt sine Medlemmer en ganske særlig fremragende Kunstner, Zigeuner-Guitaristen Django Reinhardt, Fra hans Instrument udgaar — i Forbindelse med Stéphane Grapellys klare og usvigelige Violintone — Kvintettens enestaaende Klangcharme. Man behøver ikke at understrege, at han kun kan bruge tre af sin lemlæstede venstre Haands Fingre — han er lige fantastisk endda, baade som Tekniker, Mu-

siker og Klangens Mester. Intet Øjeblik savnede man i dette lille Ensemble paa en Violin, tre Guitar'er og en Kontrabas, en større og mere afvekslende instrumental Besætning. Fra Django Reinhardts Guitar udstømmede, klirrede, rislede, tonede og kimedede alle Klange. Undertiden fik han hele Saxofon- eller Trompetvirkninger ud af Instrumentet, undertiden ringede det som Klokker.

Da Forhængen skiltes under Orkestrets Intonering og de fem Musikere med deres Refrænsangerinde præsenterede sig ved Mikrofonerne foran det gyldentmønstrede blaa Bagtæppe, fik de en hjertelig Modtagelse af det hovedsageligt unge Jazzpublikum, der paa det nærmeste havde fyldt den store Sal til begge Koncerter. Og da Kvintetten som andet Nummer havde spillet Limehouse Blues, havde de musikalske Tilhørere straks opdaget Django Reinhardts fænomenale Guitarkunst. Naar han spillede sine eventyrlige Løb som en Leg over Strengene, løb det Enbaade køldt og varmt ned ad Ryggen! Han alene var som et helt Orkester.

Og for hvert nyt Stykke, enten det nu var Fast eller Slow, ogedes Glieden over dette Ensembles forunderlige klanglige Ydeevne. I *Spivy*, en af Reinhardts egne Kompositioner, og i *Blue Drag* naaede Kvintetten undertiden noget helt „mysteriøst“ i Klangen, med en Finhed og en Afskygningsrigdom indenfor den usvigeligt fastholdte rytmiske Linie, som man ellers aldrig hører det.

Ogsaa Violinisten Grapelly er en storartet Kunstner. Han er maaske ikke saa fantasifuld i sine klanglige Paa-fund — han ligner her nærmest Joe Venuti — men han er mere elegant, gaar aldrig til Overdrivelsens uskønne Effekt-Karikatur.

Der var engang en ung dansk Maler, der begejstret viste en ung Kollega Triumfbuen i Paris mod den rødmande Aftenhimmel, hvortil den unge Kollega behersket svarede: — Jamen hjemme, der har vi jo Amalienborg. De havde — hver for sig — begge to Ret. Saadan kan vi ogsaa med Støthed sige ved en Sammenligning med Grapelly: — Jamen vi har jo Svend Asmussen. Og det er ogsaa rigtigt. Men der er nu alligevel Forskelligheder mellem Broadway, Vesterbros Passage og Champs Elysées — ogsaa jazzmæssigt talt. Vi kan allesammen lære af hinanden. Gaa

ANNONCE

Bilrejse

17. Febr. til Nizza

Den 17. Februar starter vor berømte blaa Luksus-Autobus fra Axelborg via Hamburg, Brüssel, Paris og Rhonedalen til Rivieraen, hvor der er længere Ophold med mange Udflygter. Billeren slutter i Lugano, hvorfra Hjemrejse med Tog, Kr. 500.- indbefaltes alt — udsøgte Hoteller og 1. Kl. Forplejning. — Øversøisk Passagerbureau, Axelborg, Axelborg, C. 4619.

Violinisten Stefan Grapelly.

derfor hen og hør den franske Hot-Kvintet, naar den giver sine to sidste Koncerter paa Lørdag Aften.

Man faar foruden de nævnte Kunstnere ogsaa en glimrende Bassist at høre! — Kvintettens Kontrabassist, der overraskede ved i et Nummer at traktere Trækbassunen med pragtfuld Teknik og Tone. Og saa er der Refrænsangerinden Betty Davis, der er engelsk og ser lys og nordisk og yndig ud og som ogsaa synger nydelig Rytmesang. Men naar hun vil illustrere dem med Bevægelser, Gestus og Mimik, synes man næsten, at det er Synd —

Bærer De Kors

— saa har De nu Ch

10

eller, en gratis Spirel Maal.

Det er ikke svært at c at besvare nedenstaa

Betingelserne er:

- 1) at De i kortere eller længere Tid hvilket —
- 2) Samtlige Spørgsmaal man besvarer af Deres EGNE Erfaringer. Er det kan et særskilt Stykke Papir aux Spørgsmaalets Nummer.
- 3) Besvarelserne maa være A S Spillevæsen K, i Hænde senest den 17. tydeligt mærkes „SPØRGESKEM“

PRÆMIER: Af samtlige indkomne Spørgsmaal faar en Kr. 100.— kontant, faar Besøg af en Spirella-Corsetiere, Gratis-Model, Vinderne bekendtgøres „Politiken“.

Firmaets Afgørelse m.H.t. Præmier

SPØRGES

1. Af hvilken Grund kober De K mere end en af disse Grunde o Betydning for Dem) 1.
3. Sundhed 4. For at forbe Figuren 6. For at rette Figur
8. Andre Grunde
11. Er De fuldstændig tilfreds med I Hvis ikke, hvorfor?

Jazz-Français i Odd Fellow-Palæet

UNGDOM, Ungdom og atter Ungdom havde fyldt *Odd Fellow-Palæets* store Sal i Aften, da den franske Hot-Kvintet spillede ved to Koncerter, som var arrangeret af „*Berlingske Tidende*“ og *Wilh. Hansens Musikforlag* i Fællesskab.

Kvintettens Leder er den franske Violinist *Stéphane Grapelly*, dens Vedette er Guitaristen *Django Reinhardt*, der virker saa sydlandsk som spansk Peber, og dens officielle Navn er *Quintette du Hot Club de France*. Men Hot er Hot i Alverdens Lande, og den medvirkende Solistinde, *Beryl Davis* annoncerede Programmets Nummer og sang sine smaa Jazz-Viser paa uforfalsket Nigger-Engelsk. Kun et eneste Nummer havde ikke engelsk Titel. Det hed „*Liebestraum*“, hvad der jo ikke lyder særlig Fransk.

Jazz-Ungdommen bliver paa samme Maade sig selv lig. Den jubede ubehersket, klappede og trampede, efter hver enkelt *Swing*, og brød ud i Raab som „Det er vel nok skønt!“, naar de fem angliserede Franskmænd havde

spillet en særlig smægtende „*Moon-glow*“ eller „*Saint Louis Blues*“, akkurat som ved *Teddy Petersens* Koncerter. Det siger sig selv, at Rytmen i en Kvintet fra en saa kræsen By som Paris er i den mest fuldkomne Orden. Hvad de end spillede, tikkede Rytmen i det saa præcist som et Urværk. Rytmen skælvede endogsaa synligt i Presefolden paa Dirigent-Violinistens lysegraa Benklæder, og den glitrede i Takt i Sangerindens vandblaa Silkekjole. For saa vidt var Harmonien fuldent i Kvintettens *Fast- and Slow-Præstationer*, og Indtrykket blev mere *soft* derved, at de fortrinsvis spillede paa Strenge-Instrumenter, navnlig Guitarer. En af dem spillede paa en drabelig Kontrabas og medførte overhovedet ingen Bue men daskede Strenge med de nøgne Fingre. *Wonderful!* Efter en *Tiger Rag* skyllede Blfaldet som et helt Niagara gennem Salen, og det blev anført af saa kyndige Tilhørere som „*Hollænderbyen*“s kulaorte *Leon Abbeys Harlem Cotton-Show*. Paa Lørdag staar Palæet igen under *Hot'ens Tricolore*; *Hélas.*

CELEBERT HOT-BESØG

Den franske Hot-Kvintet, med de to berømte Medlemmer, Violinisten Stéphane Grappelly og Guitaristen Django Reinhardt.

Der har længe været stille i Jazz-Verdenen, uhyggeligt stille. Men nu er det forbi. Alle Jazz-Entusiasterne, der nylig gik saa slowly omkring og led af Bar-Blues, har puany faaet Blink i Øjet, og det skyldes ene og alene, at vi i

Morgen Aften faar Besøg af den franske „Hot-Kvintet“.

Hvem de er? Den Herre er aabenbart fra forrige Aarhundrede, siden han kan spørge saadan, Der er nemlig ikke noget anstændigt Menneske, som ikke ogsaa kender Django Reinhardt, Måske til Guitarist findes der nemlig ikke, og Stéphane Grappelly; naar han spiller, er det Nat med Joe Venuti. Men gaa selv hen og hør, de spiller i Morgen Aften i Palæets store Sal, mindst to Gange, Kl. 19,15 og 21,15. Programmet er delt i to: først „Fast“ og derefter „Slow“. Til „Fast“ hører bl. a. „Tiger Rag“, „China boy“, „Mistery Pacific“, og af „Slow“ er der f. Eks. „Tears“, „When day is done“, og „Moonglow“.

En rigtig Guitarist!

—o—
Den franske Hot-Kvintets
Koncert i Aftes

Violinisten Stéphane Grappelly og
Guitaristen Django Reinhardt.

Men det var Ordet *Hot*, der havde afskrækket Publikum, saa der kun var knapt halvt fuldt til „Den franske Hotkvintet's“ første Koncert i Old Fellow-Palæets store Sal? I saa Fald var det en Skam, for *hot* i den Form, den blev serveret i her, var noget ganske andet end den Kattetarmefflen og Grydelaaagslarm, man ellers forstaar ved *hot*. Med en Besætning paa en Violin, tre Guitarer og en Kontrabas skal det naturligvis blive mere afdæmpet. Men ogsaa mere ensformigt. Det var det eneste, man kunde indvende mod Hotkvintetten. En hel Koncert igennem var det lige ved at virke kedeligt. Det var helt velgørende, da Kontrabassisten tog en Trombone i Stedet for, og Violinisten Grappelly satte sig til Flyglet.

Men bortset fra Ensformigheden var det en straalende Aften. *Django Reinhardt* og *Grappelly* er to fremragende Kunstnere, som det var en sand Fornøjelse at lytte til. Bedre Guitarist end Reinhardt er vist aldrig hørt paa vore Breddegrader. Han kan sine Ting. Skønt to af hans Fingre paa venstre Haand er lamme, er han i Besiddelse af en forbløffende Fingerfærdighed. Dertil kommer en varm og skøn Klangfarve og en meget sikker og fin musikalsk Sans. Og Grappelly fulgte ham med lige saa stor Virtuositet. Var det *hot*, de spillede, saa var det i hvert Fald Kummer *hot*. Navnlig Reinhardts egen

Komposition „Swing 1930“ lod ganske pragtfuldt.

Kvintetten havde allieret sig med en ung engelsk Sangerinde Beryl Davis, der aabenbart havde forset sig paa Simone Simon, og som demonstrerede Rytmie paa en højst ejendommelig Facon ved at skære Ansigter. Stemmen var helt god, men det var forfærdeligt at se hende staa og gøre Motions-Gymnastik foran Mikrofonen.

Sven.

ENGLAND

FRANKRI